

Mizah

– safdeha · 16 Nisan 2020

Yazı, başında özne sonunda yüklem
Ortasını da doldurandır ikilem...
Ne kara tahta ara ne de kağıt
Klavye oldu kalem!

...

İnternet üzerinden yayılır modülasyonu, kağıt yerine artar sanal enflasyonu... Kurşun sıkıldı koşun denildi eli kalem tutan atletlere... Sadece ayaklar zeminde, üstünde gerek yok başka aletlere...

Başaktan alsan tahılı gerisi saman, başağı insan yer, samanı inek! Okuyan ağlar başının üstünde gezer sivrisinek! Her harfı sokar, virüs girer kana! Koronavirüs Pandemik diye yoğun bakımda entübe hastası olur da ne zor nefes alır yana yana... Bu durumda da çekilir ya İstanbul hatırası, elveda mesajı, pes doğrusu!

Özneye göre yüklem arayı sen doldur...
İster eğlendir istersen soldur!

Hani canım sıkıldı, soğan sarımsak soyup, mutfakta yemek yapacağıma dokundum klavye tuşlarına. Çıktım mutfaktan, attım süpürgeyi elimden... Döndüm dünya yerine kendi çekim merkezime... Harikalar diyarı, lunapark, çağlayan kenarı... Hepsini yaşayan bendim. Aldığım nefeste aynıydı ama, bir şeyler sanki farklıydı... Yazmalıydım. Bir adım ötede benim gibiler hala isyan bayrağını kaldırmamış, onlara seslenmek gerekiyor... Yalnızlığa son, şikayete dur de, açılısın çekingen ve utangaç perdeler... Tiyatro olur, sinema olur, pencerede ki perde de!

Herkes yazıyor artık, evlerde kalınca insanlık
Ne güzel ya yazma becerisi kazandık!

Dünya sanat günü kutlu olsun!

Saffet Kuramaz